

ENTERRAMENT de Mn. RAMON MATA I ALBANELL

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Pere Apòstol de Manresa el 26 d'abril del 2013

Aquesta parròquia de Sant Pere Apòstol de la ciutat de Manresa viu amb dolor el comiat del qui fou durant trenta-set anys el seu rector, Mn. Ramon Mata i Albanell. Tots nosaltres, familiars, germans sacerdots, religioses carmelites de la Caritat- vedrunes de la comunitat del col·legi del Sagrat Cor, Renovació Carismàtica de la ciutat i de la diòcesi, i els qui heu fet camí amb ell; tots nosaltres compartim el dolor per la pèrdua d'un company de camí en el pelegrinatge per aquest món cap a la casa del Pare.

Ja sabem que el camí arriba a terme i tenim experiència contínua del comiat de persones estimades, però sempre ens dol. I avui ens dol que Mn. Ramon Mata ens hagi deixat i hagi estat cridat a les estances de la vida eterna i definitiva. Ens dol perquè esperàvem que pogués fer un altre tram de camí amb nosaltres, en una nova etapa. No ha estat possible i la nostra mirada de fe confiada ens fa dir que no ha estat la voluntat de Déu. I amb el dolor al cor no podem dir res més que gràcies, Senyor, que es faci sempre la vostra voluntat aquí a la terra com es fa en el cel.

I en aquesta parròquia de sant Pere apòstol de la ciutat de Manresa, de la carretera de Santpedor, hem escoltat la Paraula de Déu en la celebració de la missa exequial per l'etern descans del qui fou el seu pastor, en nom del Senyor. Aquí mateix, on tantes vegades durant els trenta-set anys de rector va predicar la Paraula de Déu mossèn Ramon, fent ressonar en el cor dels fidels i en el seu propi la Paraula de Vida; aquí mateix també nosaltres hem escoltat la mateixa Paraula de la Vida, perquè ens sigui per a nosaltres consol i aliment de fe i esperança i ens ajudi a pregar amb més força i devoció, si cap, pel seu etern descans.

En la primera lectura hem escoltat com sant Pere, apòstol, expressa el seu testimoni de fe de l'obra de Déu en Jesucrist, a favor dels homes sense cap distinció. Fou a la casa del pagà Corneli on sant Pere va obrir els ulls de manera clara i definitiva a la realitat de la universalitat de la salvació de Jesucrist a favor de tota la humanitat. Crist, el Senyor, ha vingut a salvar tots els homes. No es pot fer distinció entre jueus i pagans, ni tampoc cap altra distinció. La salvació que brota del cor de l'únic i etern Déu, creador de tota la humanitat, i que es manifesta i realitza plenament en Jesucrist és a favor de tots els homes de tots els llocs i tots els temps.

Mn. Ramon Mata fou consagrat al ministeri apostòlic per l'ordenació sacerdotal per mans del seu bisbe. Tota la seva vida sacerdotal, seixanta anys, ha estat de plena fidelitat al ministeri rebut. En la seva vida, en el seu cor no es traspuava res més que el desig de servir en el que és propi del ministeri sacerdotal. Fou sempre, i fins al darrer alè, sacerdot de Crist, en nom i en presència de Crist a favor del seu poble, en concret, a favor del poble encomanat. La raó del ministeri apostòlic en l'Església, la dels bisbes i els preveres, és la de continuar la missió dels apòstols; fer que la salvació de Crist arribi a tots els homes de tots els temps i de tots els llocs. La tasca aparentment senzilla de cada sacerdot en un lloc i en un temps concret és d'una gran eficàcia i d'una gran fecunditat. El ministeri de l'ensenyament, el de la celebració dels sagraments, el de la comunió i la caritat, exercits en

nom de Crist són font de vida per a la comunitat. El meu cor de bisbe d'aquesta diòcesi no pot fer res més en aquest moment que agrair el sacerdoci a favor del poble, en concret a favor d'aquesta parròquia, de mossèn Ramon. En el misteri de Déu ell podrà gaudir de la visió de les meravelles de gràcia que pel seu mitjà Déu ha obrat en el cor de tantes persones en els seus llargs anys de ministeri sacerdotal.

Els sacerdots no tenim cap altra grandesa ni cap altra missió que la de complir fidelment l'encàrrec rebut; tota altra realitat que aparentment ens portés a un millor servei al Poble de Déu, però que ens apartés de la missió rebuda, no podria ser mai autèntica. La nostra santedat és la de complir fidelment la missió apostòlica rebuda per a fer present la salvació de Crist Sacerdot a favor del Poble, com ens diu el Concili Vaticà II: «Els preveres adquiriran de forma pròpia la santedat practicant llurs ministeris sincerament i incansablement en l'Esperit de Crist. Essent ministres de la paraula de Déu, llegeixen i escolten cada dia la paraula divina, que han d'ensenyar als altres; i si alhora s'esforcen a rebre-la ells mateixos, esdevindran deixebles cada dia més perfectes del Senyor... Com a ministres de les realitats sagrades, sobretot en el Sacrifici de la Missa, personifiquen especialment Crist... En governar i pasturar el Poble de Déu, són esperonats per la caritat del bon Pastor» (*Praesbyterorum ordinis, 13*).

Germans estimats, donem gràcies a Déu per la vida i el ministeri d'un bon sacerdot de Crist, mossèn Ramon. La nostra esperança és que el Senyor, purificant-lo de totes les taques de pecat que encara poguessin restar en el seu cor, usant de la seva infinita misericòrdia, li doni el premi de la corona dels qui han estat servidors fidels. I la nostra esperança s'obre també a la vida eterna i a la resurrecció dels morts. Nosaltres quan enterren als nostres germans en la fe ho fem amb l'esperança de la vida eterna i de la resurrecció futura a la fi dels segles, quan Crist, que és la nostra vida, apareixerà gloriós a judicar els vius i els morts, com confessa la nostra fe cristiana.

I aquesta paraula d'esperança en Déu més enllà d'aquesta vida, del que nosaltres veiem i entenem, és la que ens ha manifestat clarament la Paraula de Déu que ens ha estat proclamada. Sant Pere, en el testimoni evangelitzador que va fer a casa de Corneli, confessa la mort i resurrecció de Jesucrist, *el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts*. I en el fragment de l'evangeli segons sant Joan hem escoltat quina és la finalitat última de l'obra de Crist a favor de la humanitat: *No he baixat del cel per fer la meva voluntat, sinó la del qui m'ha enviat. I la voluntat del qui m'ha enviat és que jo no perdi res d'allò que Déu m'ha donat, sinó que ho ressusciti el darrer dia. Perquè la voluntat del meu Pare és que tots els qui veuen el Fill i creuen en ell tinguin vida eterna. I jo els ressuscitaré el darrer dia*.

Sí, germans estimats, en aquest moment del dolor per la mort de mossèn Ramon la paraula de Jesús ens obre l'horitzó que la mort i el pecat voldrien tancar definitivament. La mort no és un mur infranquejable per al qui deixa brollar en el seu cor el do de la fe cristiana. L'obra de Crist a favor nostre té com a culminació que nosaltres puguem ressuscitar amb ell en el darrer dia. La voluntat del Pare és la vida, i vida eterna. La voluntat del Pare, que es fa realitat en el seu Fill estimat, és la de portar a plenitud la humanitat sencera. Tots els homes i tot l'home, cos i ànima, són cridats a

creure en Crist i a participar de la plenitud de vida que ell ens ha aconseguit amb la seva mort i resurrecció.

Jesús és l'ungit de l'Esperit Sant. En ell Fill etern del Pare, fet home per nosaltres i per la nostra salvació, habita la plenitud de l'Esperit Sant. Aquest mateix Esperit és el que hem rebut per la fe i els sagraments en el nostre cor, per a viure en la vida de fills de Déu. El mateix Esperit Sant és per a nosaltres principi d'esperança, perquè ens fa desitjar i esperar els béns que no coneixem, però que tenim la certesa que posseïm en la fe i que posseïrem en la plena visió. És també l'Esperit Sant el qui habita en nosaltres i ens fa temples seus. Ens diu sant Pau en la carta als romans: *I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals* (Rm 8,11).

Amb dolor, transmudat en esperança, preguem pel nostre germà Mn. Ramon Mata. Preguem amb la mirada posada en Jesús en qui ell sempre cregué, a qui sempre estimà, i en qui sempre esperà. Preguem per ell en l'esperança que la seva vida oferta ara com a libació davant Déu sigui acollida, pel qui és el jutge misericordiós, com a ofrena plaent a Déu i pugui entrar en el repòs etern en l'esperança de la resurrecció definitiva.

Ben a prop de la muntanya de Montserrat i de la festa de la Mare de Déu, li adrecem a santa Maria la pregària pel seu fill, Ramon; ell sempre l'estimà com a mare tendra i amorosa, mare dels sacerdots, mare dels catalans; que sigui per a ell, ara, en el moment de la seva mort, mare de misericòrdia, portant-lo de la mà a l'estança dels sants en el cel. I, per a tots nosaltres, que santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, sigui mare de pietat, pregant per nosaltres davant el Bon Pastor, perquè ens doni els sacerdots sants, que seguint les petjades dels qui com mossèn Ramon ens han precedit, puguin servir fidelment el Poble Sant de Déu. Amén.